pokračování ze strany 12

„Za tu dobu co jsi byl pryč, mi už tři chachaři nabízeli drogy. Prý se distribucí narkotik živí každý pátý Tádžik. Pravda je, že cena za marihuanu je až směšná," ukončuje znalecky David. Za městem začíná pozvolné stoupání. *„Vydrž hodinu! Dosáhneme nejvyššího bodu a pak bude sladký sjezd!"* ujišťuji parťáka, že stoupání nebude mít dlouhého trvání. *„Potřebuju pauzu!"* hlásí David a hrne se do nejbližšího příkopu. *„Bomba, všude kolem mě roste marihuana!"* lebedi si v křoví. Za pár kilometrů máme možnost sledovat práci cvičených psů, jak pečlivě obchází kamion. David trochu trne, jestli marihuana, kterou asi před půl hodinou mačkal v ruce, nezanechala nějaké aromatické stopy. Dávají nám razítka a víc je ani psa nezajímáme.

Potřetí vstupujeme na uzbecké území. Napravo je hlavní město a letiště vzdálené sotva sto kilometrů, ale my zatáčíme doleva. Do odletu nám zbývají poslední tři dny. Rádi bychom podnikli ještě jeden výlet bez kol. Zastavujeme u prvního stavení a ptáme se domorodce. Po klasické otázce na nocleh se přemisťujeme na jeho pozemek. On i jeho manželka mají práci, proto si na místní poměry nestěžují. *„Moje žena učí na místní škole angličtinu,"* chlubí se a nabádá mě, abych si s ní popovídal. Místo ruštiny pokládám pár základních otázek západním jazykem.„Angličtinu možná učí, ale skoro neumí!" povídám Davidovi po krátké konverzaci, když mi horko těžko řekne, jak se jmenuje a kolik je jí let.. Můžeme si u něj nechat kola a pozítří si je vyzvednout.

PALÁC JAKO Z POHÁDKY

Nejdříve se z této poměrně málo osídlené oblasti přesouváme taxíkem do většího města Gulistan. Tady chceme přesednout na vlak. V půlce cesty nás řidič bez vysvětlení nechá přesednout do jiného auta. Platit nic už nemusíme. Našemu novému taxikáři zase dochází po půl hodince benzín. Za chvíli opět přesedáme do dalšího vozidla. Napotřetí už snad konečně do Gulistánu dojedeme. *„Potřebujeme stihnout vlak v jedenáct!"* informuju řidiče. Podívá se na hodinky a odvětí: *„Da, kaněčno!"* Od té chvíle jede sice jako hovado, ale vlak stíháme s pětiminutovou rezervou. Kvalita vlakové soupravy snese i přísnější asijská měřítka. Obsluha sice není úplně nejrychlejší, ale jízda v druhé třídě je poměrně pohodlná, levná i rychlá. Po dvou a půl hodinách vystupujeme ve městě, které je i na listině UNESCO. Městským busem se přesouváme do srdce Samarkandu. Už po vystoupení můžeme obdivovat staré obrovské tyrkysové mešity. Ale nejprve se sháníme po ubytování. Hned ve vedlejší ulici je několik lacinějších hostelů. Za 12 dolarů na osobu a noc máme k dispozici pokojíček s manželskou postelí a vlastním sociálním zařízením . Až tady se setkáváme s velkým množstvím turistů. Přicházíme k dominantě města. Před sebou máme obrovský sultánský palác. Památka je velmi slušně zachovalá a opravená. Její modré střechy s malým půlměsícem na špici se jen lesknou.„Úplně jako z pohádky tisíc a jedna noc," napadá mě při pohledu na krásnou stavbu. Přes veškerou nádheru, která se kolem nás rozprostírá, se s Davidem shodujeme, že kontakt s obyčejnými lidmi je pro nás cennější. Další den odpoledne si vyzvedáváme svá kola a posouváme se blíž k hlavnímu městu. Do cíle nám chybí ještě necelá stovka. Poslední noc trávíme pro změnu zase u domorodců. Před krámem nás totiž oslovil starší muž s pusou plnou zlatých zubů. Typický znak pro většinu starších lidí z postsovětských republik. I kdyby na chleba neměli, tak zlaté zuby tu má skoro každý. Rachmanov je naším posledním hostitelem před návratem domů. S Davidem jsme nikdy podzemnici olejnou růst neviděli, proto keříky pečlivě studujeme. *„A kdo vám platí vaši cestu, vláda?"* ptá se hostitel. Touhle otázkou nás rozesmál. Vysvětlujeme mu, že se jedná o naší dovolenou, kterou si hradíme ze svého. *„Prostě nás to baví!"* vysvětlujeme mu. Zatím v žádné z těchto zemí naši vášeň nepochopili ani neocenili. Až při letu zpět do vlasti jsem si uvědomil, že kromě jediné země, jsem vlastně navštívil všechny postsovětské republiky. V seznamu chybí už jen Turkmenistán. To je dobrý tip na některou z příštích výprav!

Shrnutí
Akce trvala celkem 16 dní.
Za 12 dní našlapáno 1 300 kilomterů.
Kratší etapa měřila 35 km a nejdelší 162 km.
Nejvyšší místo 2 267 metrů nad mořem sedlo Kamchik a nejnižší 250 m n. m. ve Ferganském údolí.
Dohromady 10 defektů (shodně oba po pěti). Ulomil se mi stojan od kola.
David zhubnul během cesty 6 kilo a já 4 kg.
Kola Devron velikosti 29 palců se osvědčila.

inzerce

Divadlo Na Fidlovačce
www.fidlovacka.cz
Křesomyslova 625
140 00 Praha 4

ŘÍJEN 2018

2.10.2018 19:00 Úterý
Eva tropí hlouposti

3.10.2018 19:00 Středa
Pravda

4.10.2018 19:00 Čtvrtek
Ženy na pokraji nervového zhroucení

5.10.2018 19:00 Pátek
Jeptišky

6.10.2018 15:00 Sobota
Mezi nebem a zemí
7.10.2018 15:00 Neděle
Techtle mechtle

8.10.2018 19:00 Pondělí
THE LOSER(S)

9.10.2018 19:00 Úterý
Sen noci svatojánské

10.10.2018 10:30 Středa
Sen noci svatojánské

11.10.2018 19:00 Čtvrtek
Famílie
12.10.2018 19:00 Pátek
Cizinec

13.10.2018 15:00 Sobota
Sugar (Někdo to rád horké)

14.10.2018 15:00 Neděle
Miláček Célimare

16.10.2018 19:00 Úterý
Eva tropí hlouposti
17.10.2018 19:00 Středa
Sugar (Někdo to rád horké)

18.10.2018 19:00 Čtvrtek
Ženy na pokraji nervového zhroucení

19.10.2018 19:00 Pátek
Mezi nebem a zemí

20.10.2018 15:00 Sobota
Jeptišky

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA.

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
Tel.: 261 215 721
Tel.: 241 409 346
Mobil: 773 831 706, 606 684 531
objednavky@fidlovacka.cz

REZERVACE A PRODEJ VSTUPENEK - POKLADNA:
tel.: 241 404 040
www.fidlovacka.cz